

Sara reed mooi in haar eigen autootje met haar hond naar een afspraak die brood op de plank zou brengen. Straks zat ze op de Coast Highway, waar ze na zo'n zeventig kilometer in het pietepeuterige plaatsje Calpurnia uitkwam, bij de drie paarden die ze moest verzorgen, en als de dierenarts op tijd was, kwam er ook een sabelantilope bij, met hoorns van wel een meter lang. Het was stralend weer en de zon gaf als een kompas de richting aan. Had ze haar gordel om? Nee, en ze was ook niet van plan om die om te doen. Autogordels waren ook al een verzinsel van dezelfde illegitieme Amerikaanse overheid die de goudstandaard in 1933 overboord had gegooid om de burger als onderpand te kunnen gebruiken, zodat die hoge heren tot Sint Juttemis geld konden lenen. Mooi dat zij geen onderdaan van die overheid was; zij was een soevereine burger, geboren en getogen in haar Amerika en zij zou hun onwettige leiderschap nooit erkennen.

Dus nee, mooi dat ze geen gordel omdeed. Ook had ze geen kenteken dat door de staat Californië wettelijk was voorgeschreven, want als zij met haar eigen auto de openbare weg wilde gebruiken, met de kentekens van haar eigen keuze duidelijk zichtbaar, dan was dat haar zaak, dat ging niemand een donder aan.

De verkeersagent die haar aanhield, beweerde later dat het vanwege die autogordel was, maar dan had hij echt haviksogen moeten hebben. Hij stond namelijk wel honderd meter verderop achter een paar bomen, een schuilplek van niks trouwens, tenzij je stront in je ogen had. Ze zag hem achter haar de weg oprijden, keren en dichterbij komen, met zijn loeiende sirene en zijn zwaailichten als een hysterische toverlantaarn. Pas na een paar kilometer minderde ze vaart en bleef ze stilstaan bij een onverharde zijweg, waar tenminste geen naaldbomen en verdorde doornstruiken stonden die de lak van haar wagen bekrasten als ze te dicht op de berm zat. Bij nader inzien had ze best eerder kunnen stoppen, en wellicht was de agent daarom in zijn wiek geschoten, maar gedane zaken namen geen keer en het leven was te kort om spijt te hebben.

De agent, die er jongensachtig en afgetraind uitzag, moest drie maal op het raam kloppen voor ze het naar beneden deed. Koetya schoot meteen naar voren, gromde dreigend en begon te blaffen. Ze liet hem begaan. Laat hem maar blaffen, dacht ze. Hij had er het volste recht toe.

'Weet u waarom u wordt aangehouden, mevrouw?' vroeg de agent.

Natuurlijk wist ze dat: hij was de onderdrukker en zij werd onderdrukt. Ze gaf geen antwoord.

‘Rijbewijs en kenteken alstublieft.’ De agent verhief zijn stem om boven het geblaf van de hond uit te komen. ‘En uw verzekeringspapieren.’

Toen ze hem antwoord gaf, zat Koetya inmiddels in een permanente blafmodus, een rasperig gegrom diep vanuit zijn keel. De overige weggebruikers minderden vaart en staarden haar in het voorbijgaan aan alsof ze een circusattractie was. Zo ferm mogelijk liet ze de agent weten dat ze niet onder het gezag van de Californische republiek viel. ‘Ik ben een soevereine burger,’ zei ze, en ze articuleerde haar woorden duidelijk vanwege de herrie van de hond en het lawaaiige verkeer met grijze babyboom-toeristen, die langzamer gingen rijden en pas weer optrokken zodra ze hun ogen voldoende de kost hadden gegeven. ‘Jullie hebben geen enkele zeggenschap over mij.’

De agent staaarde haar aan en schoof zijn zonnebril omhoog, zodat ze kleine rode bloedvaatjes van ergernis in zijn kikkerogen kon zien. Had ze een pesthekel aan deze man? Jazeker, reken maar. ‘Ik denk dat u me niet goed hebt verstaan,’ zei hij. ‘Ik vroeg om uw rijbewijs en kenteken.’

Ze zei niets en keek strak naar de weg die zich voor haar onder de felle zon uitstreckte, langs een veld met gele stoppels en een rij bomen die hun schaduw wierpen over de route naar haar bestemming, de plek waar werk aan de winkel was terwijl ze hier haar tijd zat te verbeuzelen.

‘Mevrouw?’

Ze draaide haar hoofd opzij en keek hem recht aan, en haar hart bonkte want ze wist waar dit op uit zou draaien, het maakte haar bang en woedend tegelijk, want waarom konden ze haar niet gewoon met rust laten? ‘Ik heb net gezegd dat u geen enkele zeggenschap over mij heeft,’ zei ze.

‘U bedoelt dat u weigert de papieren te overhandigen?’

‘Ik zal het herhalen,’ zei ze. ‘U ... hebt ... geen ... enkele ... zeggenschap ... over ... mij.’

Hij drukte de hakken van zijn laarzen in de zanderige grond, wat door het grind en de dorre bladeren zo akelig knerpte dat Koetya nog een octaaf hoger tekeerging. De agent legde zijn handen om zijn heupen om te laten zien waar zijn wapen, zijn gummiknuppel en zijn handboeien zaten. ‘Ik moet u verzoeken uit de auto te stappen.’

‘Ik pieker er niet over.’

‘Zoals u wilt.’ Hij rechtte zijn rug en stampte terug naar zijn auto. In het achteruitkijkspiegeltje zag ze hoe hij zijn bovenlichaam door het raam naar binnen werkte, het snoer van de microfoon uitrekte en begon te praten.

Tien minuten kropen voorbij. Elke minuut, elke seconde sijpelde er meer zuur in haar aderen, en ze weerstond de neiging om gewoon plankgas te geven en weg te rijden, want dat zou de zaak alleen maar verergeren. Koetya, haar witte puli, nestelde zich in de verkleurde dreadlocks van zijn vacht en viel in slaap, in de veronderstelling dat het gevaar was geweken. Wist hij veel. Maar hij was een hond, en honden hadden andere zorgen.

Uiteindelijk verscheen er een tweede politiewagen, ook met zwaailichten, ook met gillende sirenes. De wagen kwam als een zwarte metalen lijkwade in noodtempo dichterbij, en remde zo dicht op haar voorste bumper dat ze even dacht dat hij haar zou rammen. Ze kon recht in de cabine van de auto kijken en zag het harde, onverzettelijke masker van een vrouwelijke agent achter het stuur, die nu iets van de stoel naast haar pakte en uitstapte. De twee agenten posteerden zich links en rechts van haar auto en Koetya sloeg met hernieuwde energie aan het blaffen, hard genoeg om de hele situatie nog penibeler te maken.

‘Goedemiddag,’ zei de politievrouw. Ze liet haar ogen door het interieur van de auto glijden alsof ze hem taxeerde voor een mogelijke aankoop. Ze was lang en dun als een bezemsteel, en droeg geen spoortje make-up, nog geen vleugje lipstick. ‘Ik heb begrepen dat u weigert om zich tegenover mijn collega Switzer te legitimeren, klopt dat?’

Ze gaf geen antwoord.

De politievrouw vroeg, nee beval, haar uit de auto te stappen.

Ze reageerde niet.

‘Voor de goede orde,’ viel de andere agent bij – hij stond bij het andere portier en stak zijn hoofd door het raam om haar aan te kunnen kijken. Als dat haar geen paranoïde gevoel gaf, wat dan wel? Ze zat gewoon tussen twee bankschroeven ingeklemd en dat kon beslist niet door de beugel, dit druiste in tegen elk natuurlijk recht op deze aarde – ‘moet ik u op de hoogte stellen dat het in deze staat wettelijk verplicht is om rijbewijs, kenteken en verzekeringspapieren te laten zien als een politieagent daar in alle redelijkheid naar vraagt.’

Dat liet ze niet over haar kant gaan. 'Redelijk, zei je? Noem je dit redelijk? Jij hebt geen enkele zeggenschap over mij, voor mij ben je gewoon een vent in een carnavalspak, meer niet.'

De spieren om zijn mond verstrakten. 'Als u weigert, zien we ons genoodzaakt u onder dwang uit uw auto te halen ...'

'We doen het echt, hoor,' viel de agente bij. Nu belaagden ze haar in stereo, hun donderstemmen bestookten haar van links en rechts tegelijk. 'En uw hond wordt naar het asiel gebracht.' Er kwam een topzware camper voorbij, die zich ver onder de maximum snelheid hield terwijl zijn tegenligger, een pick-up, hoffelijk de berm in reed om hem te laten passeren, en daarna met een slakkengangetje door te tuffen. 'En als je niet opschiet,' vervolgde de agente, 'sla ik je in de boeien, dat beloof ik je, en daarna lever ik je persoonlijk bij de gevangenis af.'

Ze was kansloos, dat zag ze zelf ook. Deze hele dag was naar filistijnen. Nee, de hele week, de hele maand. Zie hier de superstaat in haar volle glorie. Ze had haar gegevens in duidelijke taal doorgegeven, en ze begrepen het nog steeds niet. Nou, ze konden de tyfus krijgen. Allemaal. Ze begon te schreeuwen over intimidatie, machtsmisbruik en geweldpleging. Ze wist niet van ophouden, ook niet toen de agente het portier openrukte en haar vastpakte. En Koetya, haar loyale viervoeter, vloog de agente aan.